

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ	15
ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑΣ	19
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	29
1. Η ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ ΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΑΦΗΓΗΣΗΣ	33
1.1 Διαμεσολάβηση και “οπτική γωνία”	40
1.2 Η διαμεσολάβηση και το πρόσωπο του αφηγητή	43
2. ΜΗΔΕΝΙΚΕΣ ΒΑΘΜΙΔΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ: ΣΥΝΟΨΗ, ΤΙΤΛΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ΣΧΕΔΙΟ	59
2.1 Η σύνοψη: Ιστορία χωρίς αφηγητή	60
2.2 Σύνοψη, απόδοση νοήματος και διδακτική της λογοτεχνίας	66
2.3 Η μηδενική βαθμίδα διαμεσολάβησης στο <i>Notebooks</i> του Henry James	70
2.4 Συνοπτικοί τίτλοι κεφαλαίων	79
2.5 Επίμετρο και παρέκβαση: Η αλλαγή του χρόνου σε εικονογραφημένες ιστορίες	88
3. Η ΝΕΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΩΝ ΤΥΠΙΚΩΝ ΑΦΗΓΗΜΑΤΙΚΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ	91
3.1 Οι συνιστώσες των τυπικών αφηγηματικών σχημάτων: Πρόσωπο, προοπτική, τρόπος	93

3.1.1	Συνάρτηση αντιθέσεων I (πρόσωπο): <i>πρωτοπρόσωπη / τριτοπρόσωπη εκφορά</i>	106
3.1.2	Συνάρτηση αντιθέσεων II (προοπτική): <i>Εσωτερική προοπτική / εξωτερική προοπτική</i>	108
3.1.3	Συνάρτηση αντιθέσεων III (τρόπος): <i>Αφηγητής / ενδοσκοπητής</i>	110
3.1.4	<i>Ο τυπολογικός κύκλος</i>	111
3.2	Η ενεργοποίηση του αφηγηματικού σχήματος	115
3.2.1	<i>Η αφηγηματική κατατομή</i>	121
3.2.2	<i>Ο αφηγηματικός ρυθμός</i>	124
3.3	Η τυποποίηση της αφηγηματικής διαδικασίας: Αφηγηματικά στερεότυπα	130
3.4	Ενεργοποίηση και τυποποίηση: Συμπεράσματα	134
4.	Η ΣΥΝΑΡΤΗΣΗ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ “ΠΡΟΣΩΠΟ”: ΤΑΥΤΙΣΗ / ΜΗ ΤΑΥΤΙΣΗ ΤΩΝ ΥΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΑΦΗΓΗΤΗ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ (ΠΡΩΤΟΠΡΟΣΩΠΗ / ΤΡΙΤΟΠΡΟΣΩΠΗ ΕΚΦΟΡΑ)	137
4.1	Η συζήτηση για τις πρωτοπρόσωπες και τριτοπρόσωπες αφηγήσεις στους W. Kayser, W.C. Booth κ.ά.	138
4.2	Η πρακτική των συγγραφέων	143
4.3	Η κινηματογράφηση πρωτοπρόσωπων και τριτοπρόσωπων αφηγήσεων.....	146
4.4	Προσπάθεια μιας νέας θεωρητικής αιτιολόγησης της συνάρτησης αντιθέσεων εγώ / αυτός	149
4.5	Τα χωροχρονικά δεικτικά στις πρωτοπρόσωπες και τριτοπρόσωπες αφηγήσεις	155
4.6	Η “σωματικότητα” του αφηγητή και τα κίνητρα για την αφήγηση	156
4.7	Μερικές συνέπειες για την ερμηνεία	158
4.8	Η εναλλαγή μεταξύ πρωτοπρόσωπης και τριτοπρόσωπης εκφοράς	165
4.8.1	<i>Η εναλλαγή εκφοράς εγώ / αυτός στο Henry Esmond</i>	167
4.8.2	<i>Η εναλλαγή εγώ/αυτός στο μοντέρνο μυθιστόρημα: Herzog, Mein Name sei Gantenbein, Montauk</i>	173

5. Η ΣΥΝΑΡΤΗΣΗ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ “ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ”:	
ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ/ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ	183
5.1 Η σχέση της συνάρτησης “προοπτική” προς τη συνάρτηση “πρόσωπο”	183
5.2 Προοπτική και παρουσίαση του χώρου	189
5.2.1 Δύο μοντέλα παρουσίασης του χώρου στην αφήγηση	194
5.3 Προοπτικότητα/ μη προοπτικότητα: Η ιστορική τους διάσταση	200
5.4 Εσωτερική/ εξωτερική προοπτική	205
5.4.1 Η παρουσίαση του εσωτερικού κόσμου	207
5.4.2 Προβλήματα οριοθέτησης μεταξύ εσωτερικής και εξωτερικής προοπτικής	213
5.4.3 Υποσυνείδητη εστίαση στον Dickens	221
6. Η ΣΥΝΑΡΤΗΣΗ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ “ΤΡΟΠΟΣ”:	
ΑΦΗΓΗΤΗΣ/ ΕΝΔΟΣΚΟΠΗΤΗΣ	229
6.1 Μορφές αφηγητών, μορφές ενδοσκοπητών και οι μεταβάσεις από τη μια μορφή στην άλλη.....	236
6.1.1 Η αξιοπιστία των αφηγητών	240
6.2 Η συνάρτηση αντιθέσεων “τρόπος” και τα “σημεία απροσδιοριστίας” (R. Ingarden)	243
6.3 Αφηγητής και ενδοσκοπητής στην αρχή της αφήγησης	247
6.3.1 Η συνάρτηση αντιθέσεων “τρόπος” και η κειμενογλωσσολογική διάκριση μεταξύ της “ημικής” και “ητικής” αρχής των κειμένων	258
6.4 Η προσωποπαγίωση της μορφής του αφηγητή στους Katherine Mansfield, James Joyce και Thomas Mann.....	263
6.4.1 Katherine Mansfield, “The Garden Party”	266
6.4.2 James Joyce, <i>Ulysses</i>	269
6.4.3 Thomas Mann, <i>Der Zauberberg</i>	276
6.4.4 Το αφηγηματικό σχήμα στο “Tristan” του Thomas Mann από κειμενογλωσσολογική και αφηγηματολογική άποψη	278

7. Ο ΤΥΠΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ: ΣΧΗΜΑ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ	285
7.1 Από το συγγραφικό στο προσωποπαγές αφηγηματικό σχήμα:	
Η αλληλουχία αφηγητής / ενδοσκοπητής	287
7.1.1 Η υποχώρηση του συγγραφικού αφηγητή	288
7.1.2 Η σκηνοθεσία διαλόγων μέσω συγγραφικού αφηγητή	288
7.1.3 Από το όνομα στην αντ-ωνυμία	290
7.1.4 Ο ελεύθερος πλάγιος λόγος ως μετάβαση από το συγγραφικό στο προσωποπαγές αφηγηματικό σχήμα	292
7.1.5 Ο “διαποτισμός” της γλώσσας του αφηγητή από τη γλώσσα των χαρακτήρων	293
7.1.6 Η διαφοροποίηση της γλώσσας αφηγητή / χαρακτήρων	296
7.1.7 Η εξομοίωση της γλώσσας του αφηγητή	297
7.1.8 Προβλήματα οριοθέτησης αφηγητή / χαρακτήρων	299
7.1.9 Από τον ελεύθερο πλάγιο λόγο στο προσωποπαγές αφηγηματικό σχήμα	301
7.1.10 Η αλληλουχία αφηγητής / ενδοσκοπητής και η προσωποπαγισμένη μορφή του αφηγητή	301
7.2 Από το συγγραφικό στο πρωτοπρόσωπο αφηγηματικό σχήμα	304
7.2.1 Ο συγγραφικός αφηγητής στο “Pimpernickel”	306
7.2.2 Ο περιφερειακός πρωτοπρόσωπος αφηγητής	310
7.2.3 Από την πλασματική αυτοβιογραφική πρωτοπρόσωπη αφήγηση στον εσωτερικό μονόλογο	315
7.2.4 Τα δύο εγώ στο πλασματικό αυτοβιογραφικό μυθιστόρημα	319
7.2.5 “Οπτική γωνία” και ανάμνηση στην πρωτοπρόσωπη αφήγηση	321
7.2.6 Το πρωτοπρόσωπο αφηγηματικό σχήμα και ο ελεύθερος πλάγιος λόγος	327
7.3 Από το πρωτοπρόσωπο στο προσωποπαγές αφηγηματικό σχήμα	335
7.3.1 Ο θάνατος σε πρωτοπρόσωπη διατύπωση	340
7.3.2 Ο “φωτογραφικός φακός”	345
7.4 Τελική επισκόπηση	351

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	353
Εργογραφία F.K. Stanzel	369

ΠΙΝΑΚΕΣ

ΟΡΩΝ ΚΑΙ ΕΝΝΟΙΩΝ	373
α) Ελληνογερμανικός	373
β) Γερμανοελληνικός	399
γ) ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΙΤΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ	415